

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

Pasarét, 2000. február 13.
(vasárnap)

Cseri Kálmán

MIÉRT ENGEDI ISTEN?

Lekció: Lk 15,11-24

Alapige: Lk 13,1-5

Voltak ott abban az időben néhányan, akik hírt adtak neki azokról a galileai-akról, akiknek a vérét Pilátus az áldozatukéval elegyítette. Jézus megszólalt, és ezt mondta nekik: „Azt gondoljátok, hogy ezek a galileai emberek bűnösebbek voltak a többi galileainál, mivel ezeket kellett elszenvedniük? Nem! Sőt — mondom nektek —: ha meg nem tértek, mindnyájan hasonlóképpen veszték el. Vagy azt gondoljátok, hogy az a tizennyolc, akire rádőlt a torony Siloámban, és megölte őket, vétkesebb volt minden más embernél, aki Jeruzsálemben lakik? Nem! Sőt — mondom nektek —: ha meg nem tértek, mindnyájan ugyanúgy veszték el.”

Imádkozzunk!

Mindenható Istenünk, köszönjük, hogy imádkozhatunk téged. Köszönjük, hogy valamennyire már ismerhetünk, és ez maga is térdre kényszerít előtted, és arra indít, hogy egyedül neked adjunk dicséretet, dicsőséget, tisztességet és hálát.

Bocsásd meg, hogy oly sokszor meglopjuk ezt, lecsípünk a neked adandó dicsőségből magunknak, és hála helyett követelözünk és elégedetlenkedünk. Megvalljuk bűnbánattal, hogy sokszor el sem jutunk odáig, hogy igazán átéljük, ki vagy te, és felfakadna szívünkben a dicséretmondás.

Bocsásd meg, ha úgy telt el ez az elmúlt hét is, hogy nem maradt időnk az egyetlen igazán szükséges dologra: az előtted való megállásra, és nem adtunk lehetőséget arra, hogy a csendben munkálkodj bennünk, adj nekünk felülről való gondolatokat, helyes döntésekre segíts, és adj erőt, erőket meghaladó terhekhez is.

Megvalljuk bűnbánattal, hogy minden parancsod megszegésére mindig készek vagyunk. Istenünk, te életet teremtettél, mi pedig elszántan pusztítjuk az életet. Te értékeket bízol ránk, s mi elherdáljuk azokat. Te adtál mindannyiunknak egészséget, s mi módszeresen tönkretesszük magunkat és egymást. Te reánk bízál embe-

MIÉRT ENGEDI ISTEN?

---

reket, s mellettünk és miattunk fagy le a mosoly az arcukról, és mennek talán lassan tönkre. Isten, légy irgalmas nekünk, bűnösöknek!

Annál inkább csodáljuk türelmedet és szeretetedet. Köszönjük, hogy csakugyan nem bűneink szerint bánsz velünk. Köszönjük, hogy minden elképzelésünket meghaladja a te irgalmad. Valóban az égig ér a te hűséged, és a felhőkig a te irgalmaságod. Segíts, hogy megteljen a szívünk hálával ezért. Hadd tudjunk most igazán elcsendesedni előtted, és nem csak engedjük, hanem alázatosan kérjük is, hogy munkálkodjál bennünk.

Tisztítsd meg a gondolatainkat, tiszta szívet teremts bennünk, ó Isten. Az engedelmesség lelkével támogass, hogy képesek legyünk tenni azt, aminek a helyességét beláttuk. Taníts meg, bármit cselekszünk is, téged dicsőíteni. Hadd legyen ez a mostani együttlétünk is igazán a te tiszteletedre. Hadd legyen ez a szó igaz értelmében istentisztelet, és folytatódjék ez a mi istentiszteletünk a hétköznapokban is sokféle gondunk, terhünk, csalódásunk, bosszúság, veszteség és siker között is. Hadd lehessünk engedelmes, néked élő gyermekeid.

Ehhez adj nekünk most segítséget a te igaz igéddel és teremtő Szentlelkeddel.

Ámen.

Igehirdetés

Gyakran kérdezik az emberek: miért van annyi gyűlölködés, nélkülözés, háború ezen a világon? Miért történhet ilyesmi, amiről itt is olvastunk, hogy valaki vérfürdőt rendez, népirtást rendez, hogy egy torony vagy bármi más rádől ártatlan emberekre, s azok elpusztulnak? Aztán élesedik a hang, és így változik a kérdés: miért engedi az Isten, hogy annyian éhezzenek ezen a világon, hogy gyermekek betegen szülessenek, hogy olyan sok tragédia és természeti katasztrófa történjék? Miért lehetséges, hogy tizennégy évesek különös kegyetlenséggel megölik a kortársukat, hogy egy nagy folyóból minden életet ki lehet pusztítani, hogy emberek százai veszítik életüket folyamatosan a csodálatos technika és a büszke tudomány világában repülőgép szerencsétlenségekben, hogy élő csecsemőket találnak kukában és WC-ben?

Hol van Isten, amikor ilyenek történnek? Miért nézi, vagy miért engedi? Vagy bizonyos helyzetekben Ő is tehetetlen? Vagy talán nincs is? Mit tanít a Szentírás erről?

Három bibliai igazságot szeretnék ma elmondani, és megérkezünk majd Jézus Krisztus most hallott szavaihoz.

1. Az első: aki ilyeneket kérdez, az nem ismeri Istent. Mert e mögött a kérdés mögött nem ártatlan kételkedés van, hanem tudatlanság. Ezek az emberek önmagukhoz hasonlónak képzelik el Istent, és ezért megpróbálják Őt felelősségre vonni. Ilyen Isten pedig nincs, akit mi felelősségre vonhatunk. A magát kijelentő, a valóban létező, az egyedül élő, mindenható Istent az ember soha nem ültetheti a vádlottak padjára, és nem kezdhet el ítélni felette. Mihelyt ezt megkí-

sérli, azonnal ő válik vádlottá, rajta kér számon Isten sok mindent, és őt ítéli el az Ő igazsága szerint.

A valóban létező Isten, aki nem a mi fantáziánk szüleménye, ennek a világnak teljhatalmú, szuverén ura, aki mindent úgy cselekszik, ahogyan jónak látja, és Ő mindig mindent jól cselekszik, mert mindent az Ő legkedvesebb teremtményének, az embernek a javára tesz. S minél jobban megismeri Őt valaki, annál világosabban látja ezt, s annál jobban meg lesz győződve erről.

Egy sokat szenvedett ember, akinek az imádságából most énekeltünk néhány mondatot, nagy erővel tett bizonytságot erről.

Wilhelm Busch a német igehirdető írja le egy helyen, hogy a két háború közötti viharos években becseppent egyszer egy gyűlésre. Kicsit elkésett, már elkezdődött a gyűlés. Az előadó felismerte őt, és megszakítva előadását, lecsapott rá. Íme, itt egy pap. Na, jöjjön csak ide előre! Maga nyilván azt hiszi: van Isten. Hát, ha van, akkor nekem is meg kell majd állnom előtte. És ha én megállok előtte, akkor jól beolvasok neki, és megkérdem tőle: hol voltál te, amikor ez meg ez — és sorolta a szörnyűségeket — történt a földön. Nem kellesz nekünk, menj el innen!

Mire Wilhelm Busch azt mondta: teljesen egyetérték. Ennek az istennek én is ezt mondanám. Csakhogy annak az Istennek, aki valóban létezik, ilyet nem lehet mondani. Mert ha maga megáll majd ez előtt az Isten előtt, akkor torkán akad a szó, és lehet, hogy Ő mondja magának: menj el innen! Döbönt csend lett a teremben.

Nos, az az Isten, akin mi számon kérhetünk bármit, akit mi felelősségre vonhatunk, az nem létezik. Az az Isten, aki valóban létezik, aki magát nekünk kijelenti, akit Jézus Krisztusban megismerhetünk, egészen más. És amikor valaki valóban megismeri ezt a valóban létező Istent, akkor nem ilyen kérdéseket tesz fel neki.

E mögött a kérdéssor mögött tehát hamis istenképzet van, ami nem felel meg a valóságnak. Márpedig nem Isten igazodik a mi elképzeléseinkhez, hanem nekünk kell alkalmazkodnunk az Ő valóságához. Ez azonban még nem válasz az előbb feltett kérdésekre.

2. Miért történik ilyen sok szörnyűség ezen a világon, ha egyszer Isten jó, és állítólag Ő jónak teremtette a világot?

Akkor jutunk közelebb a helyes válaszhoz, ha megkérdézzük: mióta történnek ezek a szörnyűségek a világon? Hol kezdődött el ezeknek a sora? A Szentírás szól arról, hogy nem így volt kezdetben. A teremtő Isten kezéből kikerült világban tökéletes harmónia volt, és jellemezte azt a világot ez a három B-betűs szó, amiről nem olyan régen hallottunk itt egy igehirdetést: békesség, biztonság, bőség volt. Ma éppen ez a három hiányzik leginkább a személyes életünkől is, a családból is, meg a nemzetközi színterről is.

Isten ezt a gyönyörű világot az emberre bízta, akinek szabadságot ajándékozott. Az ember azonban visszaélt a szabadságával, szembeszállt teremtő Istenével és ő maga akart istenné válni. Ezzel mintegy felhúzott egy zsilipet, és reánk zúdult az önzés, a gyűlölködés, a kegyetlenség, és ennek következtében a nélkü-

lözés, a betegségek, a könny, a vér, a gyász, a halál és a sokféle tragédia. Ezzel kezdődött a dolog, és mi már ebbe a világba születünk bele. Ez a világ nem tud másmilyen lenni. Isten nélkül az ember képtelen igazán szeretni. Csak félni tud és gyűlölködni, és emiatt sokféleképpen ölni. Nem Isten vert meg minket ezekkel a szörnyűségekkel, s főleg nem Ő tervezte ilyenek az életünket. Ő megadta az embernek azt a lehetőséget, hogy szabadon dönthessen mellette vagy vele szemben.

Olyan félelmesen erőteljes az az ige az Ószövetségben, Isten ezt mondja az embernek: „Eléd adtam az életet és a halált, válaszd azért az életet.” Az ember a halált választotta. Vagy amikor az édenkertben azt mondta: „Erről az egyetlen fáról ne egyél, ha mégis eszel, meghalsz” és itt a halál az Istentől való elszakadást jelentette. Az ember mégis evett, és most fel van háborodva, hogy beengedte a világba a halált, annak mindenféle velejárójával együtt. Pedig csupán annyi történt: érvényesült egy törvény. A bűn törvénye ugyanolyan, mint a nehézkes törvénye. A sok baj nem Istennek a büntetése, Isten verése, hanem a mi lázadásunk következménye. Mint ahogy ha kilép valaki a nyolcadik emeleti ablakon az utcára, akkor lezuhan és összetöri magát. Ez nem Isten verése, ez egy törvénynek az érvényesülése, amely törvényt előre ismerhetett, még ha nem járt volna is iskolába, akkor is tapasztalhatta, hogy a tárgyak lefelé esnek valami miatt. Ez a törvény reá is érvényes, ha mégis kilép. Azt hitte, hogy őreá nem érvényes, vagy ebben az esetben nem érvényesül? Nem lehet mást felelősségre vonni, mint őt magát.

Ha szülők gondosan kioktatják gyermekeiket: ne menjetek ki a házból, mert veszély leselkedik rátok (és Jugoszláviában a közelmúltban sokszor volt erre példa, mert mindenütt akna lehet), és ha a szülők távollétében a gyerekek mégis megszöknek és kipróbálják, hogy hátha nincs akna, és felrobbannak, — nehéz a szülőt felelősségre vonni. Bezárhatta volna a gyerekeket, Isten azonban nem olyan atya, aki kényszert alkalmaz velünk szemben.

A tékozló fiú rettenetes nehéz helyzetbe került. Sok nyomorúságon kellett átmennie, az éhhalál szélén volt — ezt ő maga mondja. S ki volt ennek az oka? Nem az apja zavarta el otthonról. Ő akart elmenni, mégpedig minél messzebb. Ez volt az „értelmes” célkitűzése: minél messzebb otthonról. Elmehetett — és most ki az oka, hogy majdnem éhen hal? Az apja, vagy az ottani idegenek? A haverjai, akik csak addig voltak mellette, amíg fizette az italt? Ő maga az oka. Ki akart elmenni otthonról?

Igen ám, de az apja útját állhatta volna! Ad neki két nagy pofont és azt mondja: fiam, nem mész sehova, itthon maradsz, mert itt jó neked. Csakhogy Isten nem pofozkodik, és azt akarja, hogy mi önként válasszuk Őt. Vagy, ha nem, akkor érvényesül egy másik törvény: nélküle lejtőre lép az ember, és lejtőn a tárgyak egyenletesen gyorsulva lefelé mozognak, s a végén elpusztul az Isten nélküli állapot kiteljesedésében, a kárhózatban.

Amit azonban megfigyelhetünk éppen a tékozló fiú példázatában, hogy noha ő csinálta magának a bajt, mint ahogy az egész emberiség is, noha ő hagy-

ta ott az Atyát, ahol életheletősége volt, mégis az Atya szeretete utána nyúl. Oda is elkíséri, ahova nélküle megy, és olyan erős a vonzása, hogy hazahozza onnan, mielőtt még elpusztulna.

3. Itt szólal meg a harmadik gondolat, amit már Jézus mond a felolvasott igében, és ami nagy örömhír: Noha mindazt a temérdek bajt, ami miatt szenvedünk, magunk okoztuk magunknak, Isten mégsem hagyott magunkra minket. Nem mondja azt, amit mi szoktunk olykor közönségesen egymás fejéhez vágni, hogy: amit főztél, edd meg, — hanem kegyelmesen utánunk nyúlt. Jézus Krisztusban ide eljött a bajok közé, hogy innen minket kiszabadítson, és lehetőséget adjon arra, hogy újra hazatérjünk. És ebben az Ő hívogató munkájában felhasználja még ezeket a bajokat is.

Egyebek közt ez is mutatja az Ő hatalmát. Ő ura maradt annak a helyzetnek is, amit nem Ő akart, hogy előálljon. Amit a lázadásunk teremtett. Ő így is Úr e fölött a világ fölött. Megtörténhet sok gonoszság, de Ő még a gonoszt is javukra tudja fordítani azoknak, akik Őbenne bíznak, és neki engednek.

A pásztorok azért használnak kutyákat, hogy ha egy bárány vagy tehén elkóborol a csordától, a nyájtól — és főleg a bárányok egyáltalán nem tudnak tájékozódni, szinte biztos, hogy elpusztulna, — akkor visszaterelje a nyájba a bárány érdekében. Ezek a kis tűhegyes fogú pulik néha bele is eresztik a fogukat az állatnak a hátsó lábába. Nem azért, hogy megsebesítsék, vagy ijesztgessék, hanem hogy megmentésük attól, hogy elvesszen és bajba kerüljön. A nehézségek, bajok, tragédiák Isten kezé-

ben ilyen terelő kutyákká válhatnak. Fel tudja használni még ezeket is a mi javunkra.

Jézus itt erről beszél, amikor ilyen furcsa módon értékeli ezt a két tragédiát. Jönnek hozzá felháborodva emberek, amikor egyszer Jeruzsálemben volt, és elmondják, hogy egy galileai csoport összeütközésbe került a római helyőrséggel. Pilátus erre vérfürdőt rendezett, a vérüket az áldozataik vérével elegyítette. Mi ennek a magyarázata?

Ezek az emberek gonoszabbak voltak a többinél? Isten csapása sújtotta őket valami miatt? Vagy miért engedi Isten, hogy ilyen Pilátusok diktátorkodjanak, és kegyetlenül vért ontsanak? És mi Jézus válasza? „Mondom nektek, ha meg nem tértek, mindnyájan hasonlóképpen vesztek el.” Az ember egyelőre nem érti. Hol itt az összefüggés, és mennyiben válasz ez a feltett kérdésre?

Azután Jézus folytatja, és azt mondja: Vagy mit gondoltok, amikor a múltkor Siloámban ledőlt az a torony, tizennyolc embert maga alá temetett és ott lelték halálukat, azok gonoszabbak voltak a többinél, vagy ez Isten csapása volt? „Nem! Sőt, mondom nektek, ha meg nem tértek, mindnyájan ugyanúgy vesztek el.”

Nem Isten akarja, hogy ilyen szörnyűségek történjenek. Az ember Isten nélkül csak ilyen világot tud teremteni. Isten szeretete azonban abban áll, hogy mint egy vézscsengőt, még ezeket a tragédiákat is felhasználja arra, hogy ha a szép szóra nem ébredünk fel halálos álmunkból, hátha felráz egy-egy tragédia, egy-egy katasztrófa. És ha nem ráz fel, akkor egyszer eljön az életünkben az a

pillanat, amikor mi is ugyanúgy pusztulunk el.

Jézus tehát nem magyarázza meg az ilyen nyomorúságok okát, hanem rámutat ezeknek a céljára. Nem mentegeti Istent, de figyelmezteti az Isten nélkül élő embert, aki ezeket a szörnyűségeket okozza. Ha valaki erre a figyelmeztetésre odafigyel, az ébresztésre felébred, akkor fokozatosan eljut a helyes Isten-ismeretre, és helyesen fogja tudni értékelni még ezeket a szörnyűségeket is.

Egy lelkipásztor egy munkásgyülekezetben szolgált, ahol az egyik üzemben súlyos baleset történt. Egy szép szál erős férfire úgy zuhant rá valami súly, hogy eltörött a gerince, s megbénult. Amikor meglátogatta a lelkész, rettenetes káromkodásokba tört ki az az ember. Elzavarta őt durván magától. Hol volt a maga Istene, amikor velem ezt történt...?

Aztán voltak ott élő hitű munkások is, akik hűségesen látogatták ezt a megnyomorodott társukat, és lassan Jézushoz vezették őt. Ez az ember átadta a szívét az Úr Jézusnak, és békességet talált. Amikor ilyen állapotban meglátogatta a lelkész, éppen kint ült az udvaron a házuk előtt. Leült mellé a lépcsőre, és a beteg azonnal beszélni kezdett: úgy érzem, nem sokáig leszek már ezen a földön. Bizonyos vagyok abban, hogy az én Uram Jézus Krisztus, aki nekem bocsánatot adott minden bűnömre, vár engem az atyai házban. És ha én meglátom majd Őt, leborulok előtte, és megköszönöm, hogy eltörte a gerincemet. A lelkész óhatatlanul felszisszent, és megkérdezte: mit köszön meg neki? És akkor ő megismételte. Mert jobb nekem törött gerinccel bemenni a mennyországba, mint egészségesen mentem volna a pokolba.

Ide is el lehet jutni. Nem azért hálás, hogy ilyen baleset érte, hanem azért hálás, amire ezzel is figyelmeztette őt az ő Megváltója. Őt, aki egyébként a halk szóra teljesen süket és érzéketlen volt, de ez a kemény vészcsengő felriasztotta a halálos álmából. Hol van ez a megdöbbenő mondat: „hálát adok majd neki azért, hogy eltörte a gerincemet” onnan, hogy: „milyen Isten az, aki ezt megengedi, vagy aki ezt teszi velünk, emberekkel?” Ez utóbbi mögött nincs igazi Isten-ismeret.

Aki ezt a furcsa mondatot, hitvallást el tudja mondani, az már tudja, hogy kicsoda Isten. Az megismerte a Jézus Krisztusban hozzánk lehajló Istent. Az megismerte azt a Jézust, aki eljött utánunk, kitette magát minden nyomorúságnak, ami miatt szenvedünk. A mienknél öszszehasonlíthatatlanul szörnyűbb szenvedést viselt el a kereszten, hiszen mindannyiunk minden bűnének az ítéletét magára vette. Mi ezt el sem tudjuk képzelni, hogy milyen lehetett ez egy bűntelennek, aki soha bűnt nem cselekedett. Ő aztán igazán szenvedő volt. Azért, hogy amíg ebben az Istentől elfordult világban élünk, már itt is másként tudjuk hordozni a szenvedéseinket, és azok Istenhez vigyenek közelebb, és figyelmeztessenek sok fontos dologra. Meg azért is, hogy visszakerülhessünk az atyai házba, ahol az jellemző, amit a Jelenések könyvében így olvasunk: Letöröl az Isten az ő szemükről minden könnyet. Ahol nem lesz többé könny, gyász, szenvedés, fájdalom, megaláztatás, nélkülözés, gyűlölködés, betegség, ahol az Isten tölt be mindent teljesen.

Addig pedig bűnbánattal tudomásul vesszük, hogy a magunk lázadása miatt ebben a világban sok szörnyűség törté-

nik. Fontos, hogy miattunk ne történjék, hogy mi ne okozzunk egymásnak véletlenül se szenvedést. De így is lesz részünk sok szenvedésben, meg tehetetlenül kell néznünk sokszor mások szenvedését. Isten azt a feladatot adta nekünk, hogy enyhítsük a kínokat, töröljük a könnyeket már itt is, — akkor is, ha tudjuk, hogy újabb és újabb könny fog fakadni azután is, ha letöröltük, mert ennyire tönkretettük ezt a világot.

Aki azonban tudja, hogy ki van az események mögött, hogy ki maradt ennek a világnak az ura, hogy ki az, aki mérhetetlenül szereti ezt a saját maga miatt szenvedő világot is, az másként szenved, másként tud könnyet törölni. Az túl lát mindezen, és nem valami olcsó vigasz számára a mennyország, hogy majd egyszer mindez nem lesz..., hanem ez valóságos tartást, reménységet, békességet ad az embernek már most. Nemcsak ez a tudat, hogy majd egyszer eljön az, amikor mindez a rossz nem lesz, hanem az, hogy itt már együtt járhatunk azzal a Jézus Krisztussal, akit majd egyszer valóban úgy — ahogy ez a munkás mondta — színről színre megláthatunk, és megköszönhetjük neki még azt is, amivel talán kemény kézzel figyelmeztetett.

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, ilyenkor különösen is látjuk mennyire nem a mi gondolataink a te gondolataid, és nem a te útaid a mi útaink. Bocsásd meg, ha sokszor meg vagyunk győződve arról, hogy nincs is más helyes gondolkodás csak a mienk, és nem is lehet másként helyes úton megérkezni az igazsághoz, csak azon, amin mi elindultunk.

Köszönjük neked, Jézus Krisztus, hogy te magad vagy az igazság. Köszönjük, hogy aki veled egészen személyes közösségbe jut, az egyre jobban látja, hogy mi a valóság, mi az igazság. Köszönjük, hogy te segítesz el minket helyes önismeretre, te tanítasz meg helyes véleményt alkotni egymásról is, és te tanítasz meg minket tá-

Jézus szavai szerint mindennek a gyökere a helyes Isten-ismeret. Azt az Istent kell egyre pontosabban megismernünk, aki valóban van, aki létezik, aki szeret minket, és aki megismerhető. Aki kijelenti magát a Szentírásban, aki egészen közel hajolt hozzánk Jézusban. Jézus mondta: „Aki látott engem, látta az Atyát.” A helyes Isten-ismeretből helyes értékítéletek születnek majd. A helyes értékelés pedig megtanítja az embert másként hordozni a terheit, és hordozni sokszor még mások terhét is.

Gondolkozzunk ezeken a talán meglepő bibliai gondolatokon. Olvassuk el otthon még egyszer figyelmesen ezt a néhány verset is a Lukács 13-ból. És ha egyet lapozunk, ott kezdődik a Lukács 15, és a tékozló fiú példázatát ebből a szempontból végigolvashatnánk ma délután. Valóban, ki az oka annak, hogy az a gyerek majdnem éhen halt. Ki okozta ezt, az apja? Vagy mégis ő? És mégis az apja adott rá megoldást?

Engedjük, hogy kibontsa Isten Szentlelke ezeket az ígéket. És ha szükséges valami korrekciót végrehajtani a gondolkodásunkon, engedjük, hogy Isten Leleke tanítson minket ebben a kényes kérdés-körben is igeszerűen gondolkodni.

MIÉRT ENGEDI ISTEN?

---

jékozódni ebben a világban. Olyan sok féligazságot tápláltak belénk, és mi magunk is sokszor tudva vagy tudatlanul torzítjuk az igazságot. Segíts, hogy téged egyre jobban megismerjünk.

Köszönjük, hogy megígérted: azoknak, akik téged szeretnek, kijelented magadat. Köszönjük, hogy téged egyre jobban megismerve, helyesebben fogjuk látni ezeket a nehéz helyzeteket is, és adsz nekünk helyes, igaz választ ezekre a nehéz kérdésekre.

Eléd hozzuk most mindnyájan a szenvedésünket. Azokat is, amiket tényleg nem értünk. Köszönjük, hogy téged kérdezhetünk, és aki téged bizalommal kérdez, annak te válaszolsz. Köszönjük azt is, hogy nem mindent érthetünk itt meg. Nagyobb vagy te a mi szívünknel és értelmünknel, de egyszer majd a dolgoknak nemcsak a visszaját látjuk, hanem meglátunk mindent, sőt meglátunk téged is színről színre. Adjon nekünk vigasztalást, reménységet ez a bizonyosság már most is.

Könyörgünk a szenvedőkért. Te légy hatalmas gyógyítója betegeinknek. Te adj igazi, érvényes vigasztalást a gyászolóknak. Te légy állandó társuk a magányosoknak. Te légy mindannyiunk kedves tanácsadója, útmutatója, temérdek veszedelem között oltalmazónk.

Így bízunk rád magunkat, szeretteinket közelben és távolban, gyülekezetünket, egyházunkat, népünket, országunkat. Újra kérünk, valóban ne a bűneink szerint cselekedj velünk, és ne fizess nekünk a mi álnokságaink szerint, hanem a te nagy kegyelmed és hatalmad szerint dicsőítsd meg magadat mindannyiunk életében. Mi pedig szeretnénk ezzel a beléd vetett bizalommal járni tovább az utunkon. Nem sanda gyanakvással akarjuk kérdezgetni: miért engeded meg, hanem alázattal elfogadjuk a magunkét, könnyíteni akarjuk a mások terhét, és mindenképpen téged akarunk jobban megismerni és dicsőíteni.

Segíts ebben növekedni ezen a most következő héten is!

Ámen.